

Той дом, дзе крыху здаўся тын,
Дзе дрэмле дзедава адрына,
Дзе горна выбегуць палын,
Насустрач мне альбо рабіна, —

Той дом хавае да драбніц
Маю любоў і вернасць роду,
Як водар яблык і суніц,
І каласоў, напітых мёдам...

Варнуся раптам. Да відна
Матуля смажыць, як умее.
І кропляй хатнія віна
Мая віна зазелянне.

Так пісала аб сваім родным
гняздзе беларуская паэтэса Яўгенія
Янішчыц. Заўчасна абарвалася
жыццё гэтая таленавітае паліщукі.
Яе няма, а хата стаіць, некалі — даг-
леджаная, зараз — запусцелая. Як
німы дакор усім нам...

У нас ўсё, як не ў людзей.
Спачатку абыякава назіраем, як
русыца, прыходзіць у заняпад
тое, што звязана са светлай па-
мяцю знакамітага чалавека. А
потым, апомніўшыся, пачынаем

ліхаманкава аднаўляць. Але ж тое,
што недараўальна страчана, не
заменіць копія...

Дарога да маёй матулі якраз
бяжыць праз Жэніну вёску Рудку.
Аўтобусны прыпынак у бок Пінска
— амаль наспрацца як хаты. Сэр-
ца баліць, калі глядзіш, што робіць
час з маўклівае згоды людзей з
гэтым будынкам, дзе надпіс свед-
чыць аб tym, што "У гэтай хате
нарадзілася і жыла з 1948 па 1966 г.
беларуская паэтэса Яўгенія
Іосіфаўна Янішчыц (1948 — 1988)".

Праз выбітае шкло веранды
бесперашкодна гойсae вецер. Зла-
маны штакетнік, адарваныя веснічкі
толькі прыстаўлены да сцяны, бра-
мы наогул няма.

Запусценне і ў двары, дзе
прайшло дзяцінства і юнацтва
Жэні. Хлеб з расчыненымі насцеж
дзвярыма, лёшак з уваленымі да-
хам. Самота палоніць сэрца, калі
глядзіш на ўсё гэта.

Да тae страшнае хвіліны, калі
пайшла ў Вечнасць пяснярка з Па-
лесся, у гэтай хате па вуліцы Са-
вецкай, 19 жыў яе брат Міхail з
сям'ёю, а маці жыла ў новай, у су-
седній Веляніцы. Пасля смерці
дачкі яна перабралася да Жэнінага
сона Андрэя ў Мінск, а Міхail — у
Веляніцу.

Гэтая ж хата, хата Жэнінага
дзяцінства, пакінута на волю лёсу,
бо сродкаў, каб падрамантаваць яе,
у гаспадароў няма. Але ж ёсьць мяс-
цовая ўлада!

Людцы добрыя, гэта ж не про-
ста нечae жытло. Гэта напамін аб
той, якая ў сваіх вершах усхваляла
і наш край, і сваіх землякоў. Яна
любіла іх самааддана, усім сэрцам.
Ці ж заслужыла яе светлая душа ў
адказ такай памяці?

**Марыя ЛЯШУК.
Уладзімір МЕЛЯШЭНКА
(фота).**

в.Рудка

Ці ж мы бяспамятныя?

• Балюча! •

